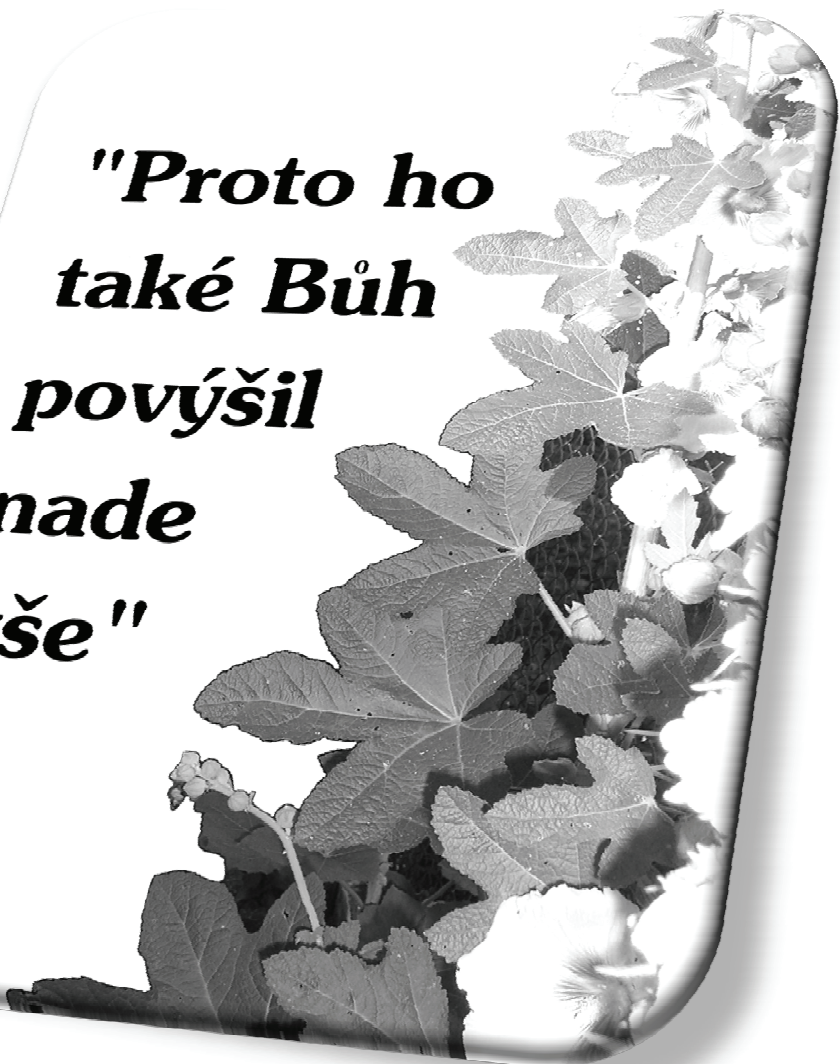

***"Proto ho
také Bůh
povýšil
nade
vše"***

Myšlenky k Filipským 2,9-11

Myšlenka na to, že Pán Ježíš je nyní po vykonaném díle vyvýšen k Boží pravici, činí radost srdci každého věřícího. Radujeme se **kvůli** Němu, že Jemu se toho dostalo, neboť cítíme, jak velmi Mu toto místo náleží. Jako člověk se sám ponížil až ke smrti na kříži. V tomto slově „*Proto*“ z našeho dnešního tématu nalézáme Boží odpověď na toto dobrovolné ponížení. Bůh Mu dal nejvyšší místo, které mohl dát.

Bohem vysoce vyvýšen

Verš 9: „proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno.“

Hluboké ponížení Pána Ježíše nemohlo zůstat bez odpovědi. Když Pán Ježíš žil na této zemi, řekl Svým učedníkům: „*Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen.*“ To vidíme velmi zřetelně v sebevyvyšování Satana. Ten chtěl být sám vyvýšen nade všechny vysokosti (srovnej s Iz. 14,12–20; Ezech. 28,11–19), a proto bude svržen do šeolu a do nejhlubší jámy. Sem patří také sebevyvyšování prvního člověka, který chtěl být jako Bůh. Avšak Pán Ježíš říká dále: „... *a kdo se poníží, bude povýšen.*“ (Lk. 14,11) To se naplnilo u Jeho Osoby. Jako člověk zde na zemi **sám sebe** ponížil. V odpověď na to jej Bůh vyvýšil. Zde nestojí, že by se sám vyvýšil. Je pravda, že Pán se mohl do nebe vrátit v moci Svého Božství. Byl a zůstal přece vždy Tím, čím je v lůnu Otce! Ale zde jde o to, že **jako člověk** vešel do nebe a byl vyvýšen od Svého Boha. Byl pravý Boží služebník, který jednal s rozumností. O Něm čteme prorocky v jiné souvislosti: „*Vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi.*“ (Iz. 52,13)

Kdyby Bůh na dílo na Golgotě neodpověděl tímto způsobem, znamenalo by to, že tomuto dílu nemohl dát Svůj souhlas. Ale Pán Ježíš byl v každém směru „*jeho svatý*“. Proto také „*neviděl porušení*“ (Sk. 2,27). Proto Jej Bůh vyvýšil a tak nekonečně vyzdvihl. Tím jasně oznámil, že potupná Ježíšova smrt na kříži našla Jeho nejvyšší uznání. Vzkříšení a vyvýšení vyznamená-

vá Pána přede všemi, kteří přece smrt zasloužili na základě vlastních hříchů.

Jméno, které je nad každé jméno

Bůh Mu dal jméno, které je nad každé jméno. O tomto výroku se mnoho přemýšlelo. Vždy znovu vyvstávaly otázky: Jaké jméno to je, které Bůh Pánu Ježíši dal, když Jej vysoce vyvýšil? Mnozí si mysleli, že to je jméno „Ježíš“. Ale to nemůže být. Jméno „Ježíš“ nesl jako člověk od Svého narození podle Boží směrnic: „*Nazveš jméno jeho Ježíš.*“ (Mt. 1,21) To tedy nemůže být to jméno, které od Boha obdržel na základě Svého vykonaného díla a následného vyvýšení. Toto jméno přece už měl.

Jiní mysleli na jména „Pán“ nebo „Kristus“, která obdržel. Je pravda, že Jej po vykonaném díle „*učinil Pánem i Kristem*“, když Jej posadil po Své pravici (Sk. 2,36). Tato myšlenka je přijatelná, ale skutečnost, že zde není jmenováno žádné konkrétní jméno, by nás přesto měla vést k zamyšlení. Musí mít přece nějaký význam, že se zde mluví jen o „jménu“, aniž by následovalo bližší označení nebo dovětek. To máme také na jiných místech. V Matouši 18,20 se například mluví o tom, že jsme shromážděni v Jeho jménu. Jaké jméno to tam je? Je to „Ježíš“? Je to „Kristus“? Je to „Pán“? Není to řečeno. Zdá se, že Duch Svatý chce vést naše myšlenky jiným směrem.

Mysleme na 1. Mojžíšovu 11,4: Lidé, kteří chtěli stavět věž, to dělali s úmyslem, aby si učinili „jméno“. Tím chtěli dokumentovat svou velikost a vyvýšenost. Zde to byla přirozeně pýcha. V Izaiáši 43 naproti tomu mluví Bůh o Svém jménu a spojuje je se Svou ctí. „Jméno“ má tedy co do činění s nějakým postavením a vyjadřuje autoritu. Tak i dnes výraz „jménem zákona“ propůjčuje rozsudku soudce váhu. Když tedy Bůh člověku Ježíši Kristu dává jméno, které je nad každé jméno, tu to zcela jednoduše znamená, že náš Pán má nyní postavení nejvyšší cti. Bůh Mu dal postavení, které nemůže být ničím převyšeno, postavení, které je vyvýšeno nad každé jiné,

které si jen umíme představit. To nás činí šťastnými, neboť přesně toto místo Mu patří.

Připojme k tomu ještě dvě další místa z Nového zákona: V Dopisu Židům čteme, že „*tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně **jméno** dědičně obdržel*“ (Židům 1,4). A v Efezským 1 čteme, že Bůh Ježíš „*vzkřísil z mrtvých a posadil na pravici své na nebesích, vysoce nade všechno knížatstvo i mocnosti i moci i panstvo i nad každé **jméno**, které se jmenuje, netoliko ve věku tomto, ale i v budoucím, a všechno poddal pod nohy jeho*“ (Ef. 1,20–22).

O tomto úplně nejvyšším postavení mluví apoštol Pavel zde ve Filipským 2,9. Je to místo, které Mu Bůh dal a které nikdo jiný nikdy nebude zaujímat.

Každé koleno se před Ním skloní

Verš 10: „... **aby se ve jménu Ježíš sklonilo každé koleno, nebeských a pozemských a podzemských.**“

Nyní je odkaz na jméno, které nesl ve Svém lidském životě. Je to jméno, kterým lidé zde na zemi tolik pohrdali, jméno, které stálo nad křížem: „*To-to jest Ježíš, ten král Židovský.*“ (Mt. 27,37) Je to jméno, které lidé pohrdavě spojovali s Nazarétem: „*Může z Nazaréta co dobrého býti?*“ Je to jméno, kterému se zde na zemi rouhali. Nyní se Bůh stará o to, aby se právě **v tomto** jménu jednou každé koleno sklonilo. Právě tomuto jménu, které se stalo terčem každého opovržení, se dostane uznání a uctivosti. Bůh okolnosti převrátí a dá Tomu, s nímž zde jednali tak opovrhlivě, čest, již je hoden. V tomto jménu se skloní každé koleno, to znamená, že všichni mu budou povinni uznání.

Bůh se bude starat o to, aby se Mu jednou dostalo cti, kterou Mu při Jeho prvním příchodu na tuto zem lidé odmítli. V Izaiáši 42,8 čteme: „*Slávy své jinému nedám.*“ To je pravda – a přece zde je Jeden, kterému Bůh dá všechnu čest. Je to Boží Syn, jenž se stal člověkem, a nyní je jako oslavený

člověk v nebi. Jemu se dostane cti, která náleží Bohu samému. Jeden vážný vykladač k tomu jednou řekl: „Bůh se stává dlužníkem člověka.“ Tento výrok nás může překvapit, ale když pomyslíme, kdo to je, jemuž tato pocta platí, pak je to jasné. Je to Jeho **Syn**, jenž se stal člověkem! Přejde den, kdy oslavený Syn člověka bude ctěn uctivostí, která náleží Bohu; pak se každé koleno před Ním skloní. To je důkaz velikosti této Osoby. Tento výrok jde zpět k Izaiášovi 45,23: „*Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, které nepůjde nazpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk.*“ Přesně to zde je ukázáno.

Nebeští, zemští a podzemští

Jsou tři skupiny bytostí, které skloní svá kolena před oslaveným Synem člověka. Jsou nazváni: „*nebeští*“, „*zemští*“ a „*podzemští*“. Toto místo neříká, **kdy** se před Pánem Ježíšem skloní. Je jen řečeno, **že** to učiní. V každém případě to neučiní ve stejný okamžik. Jestliže se zde pokusíme o nějaké rozdělení, musíme dbát na to, že vždy jde o mravní rovinu, která ne vždy má stejný význam jako aktuální místo pobytu.

1. Zesnulí věřící v ráji a svět andělů, kteří nepadli, patří k těm „*nebeským*“. Padlí andělé jsou zčásti už „*věčnými řetězy chování pod mrákotou*“ (Judy 6), zčásti ale jsou ještě činní v nebeských místech – myslíme na Satana a jeho demony, kteří až dodnes pracují proti Bohu. Nikde nejsou nazváni „*nebeskými*“, nýbrž musejí být započítáni k těm podzemským.

Ale myriády andělů, kteří nepadli, jsou nebeské bytosti, které slouží Bohu a věřícím. Sklánějí svá kolena před svým Stvořitelem. K nebeským patříme kromě zesnulých věřících i „*my živí*“, protože s Kristem, člověkem z nebe, jsme nerozlučně spojeni. Skláníme před Ním už nyní svá kolena.

2. Skupina „zemských“ se skládá předně z pozemských svatých, kteří budou po vtržení věřících žít na této zemi a vejdou do tisíciletého království. Už neprožili dobu milosti (nebo žili v jejím závěru a neslyšeli zvěst evangelia milosti – pozn. př.), ale později přijali evangelium království. Vděčně

a rádi před Ním padnou, stejně tak jako lidé, kteří se narodí během království a pak se obrátí.

Za druhé to budou také nevěřící, kteří tu budou žít před zřízením království. Pak budou souzeni, když Pán jako Král vykoná soud nad živými. Uvidí svého Soudce, a budou přinuceni se před Ním sklonit.

Za třetí budou v tisíciletém království takoví, kteří se k Němu neobrátní, nýbrž Mu budou poddáni jen pokrytecky. O tom čteme v Žalmu 18,44–46: *„Lid, který jsem neznal, sloužil mi. Jak jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci se mi poddali s lichocením. Synové cizí klesli a chvěli se ze svých zámků.“* (přel.) V Žalmu 72,10–11 čteme: *„Králové Tarsis i ostrovů budou přinášet dary, králové Šeby a Seby budou odvádět tribut (poplatek, daň). Budou se mu klanět všichni králové, všechny národy mu budou sloužit.“*

Tito všichni jsou ti „zemští“, tedy lidé, kteří budou žít na zemi a poddají se Mu – zčásti dobrovolně, zčásti nedobrovolně.

3. „Podzemští“ jsou obyvatelé říše mrtvých. K nim patří nevěřící v Hádes a padlí andělé. O těchto padlých andělech z 1. Mojžíšovy 6 říká Petr: *„Neboť poněvadž Bůh andělům, kteří zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni byli...“* (2. Petra 2,4) Později se bude muset ještě celá moc démonů, vedená Satanem, před Ním sklonit, což až dodnes nedělají. Žádný padlý anděl dnes nikdy nenazve Pána Ježíše „Pánem“. Sice Jej znají, ale až dodnes neuznávají Jeho nárok jako Pána. Přijde však chvíle, kdy budou muset vyznat, *„že Ježíš Kristus je Pán, k oslavení Boha Otce“*. Budou se muset před Ním sklonit na jedné straně kvůli svému **postavení** poddanosti, na druhé straně ale také jejich **jazyk** bude muset přes rty vypravit, že On je Pán!

K oslavení Boha Otce

Verš 11: *„... a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem k oslavení Boha Otce.“*

Kolena mluví o postavení podřízenosti. Rty mluví o vyznání. K obojímu dojde. Každý jazyk musí vyslovit, že Ježíš Kristus je Pán. A to všechno slouží

nakonec „*k oslavení Boha Otce*“. Na jedné straně se Bůh oslaví ve Své milosti skrze Svého Syna. Na druhé straně se ale také oslaví – opět skrze Svého Syna – v soudu. To je vážná myšlenka. Když hledíme na Krista, vidíme Boží slávu. Na jedné straně je to Jeho zjevení v milosti, ale na druhé straně rovněž v soudu. Pán Ježíš ve věčném stavu jednou všechno přivede k Bohu zpět, to znamená, že bude přivedeno do souladu s Bohem všechno, co skrze prvního člověka bylo zkaženo. Okoušení toho předem bude už v tisíciletém království. O tom čteme v Efezským 1,9–11, že „*nám oznámil tajemství své vůle, podle svého zalíbení, které si předsevzal sám v sobě pro správu plnosti časů: všechno přivést pod jednu hlavu v Kristu, to, co je v nebesích, a to, co je na zemi, v něm, v němž jsme i my obdrželi dědictví*“. Je obdivuhodné, že na konci všechny Boží cesty s lidmi vyvrcholí tím, že se bude moci zjevit ve Své slávě a velikosti ve Svém Synu Ježíši Kristu.

Jak jsme šťastni, že už nyní před Ním rádi skláníme svá kolena a s radostí vyznáváme, že Ježíš Kristus je Pán. To vede k tomu, že naše srdce se k Němu obracejí ve velebení a my se před Ním skláníme a chválíme Jej.

Na závěr chceme ještě jednou myslet na tento verš: „*Žádný nezná Syna, než jedině Otec*.“ Byly nám v Něm zjeveny božsky velké slávy, které nás jen přivádějí k údivu. Klaníme se tomuto Pánu, který nás miloval a sebe samého za nás vydal, jako dar a oběť Bohu k vůni příjemné.

EuE 8/2008, podle přednášky K. H. Webera

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2011